

РЕШЕНИЕ

№ 2826

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **2137** по описа за **2022** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Застрахователно акционерно дружество Д.: Живот и Здраве“ АД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк],[улица], представлявано от изпълнителните директори Ж. К. и Б. И., чрез представител по пълномощие адв. Н. Л. от САК, против Решение от 10.01.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 10054/2021 от СРС,НО -6-ти състав.

С оспореното решение е потвърдено изцяло Наказателно постановление /НП/ № Р-10-503/17.06.2021 г., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на касатора за нарушение на чл.7, ал.2, изр. първо от Наредба № 49/16.10.2014 г.,във вр. чл.489, а5, изр. 1 от Кодекса за застраховането /КЗ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 1 000 лв. В жалбата се твърди, че оспореното решение е постановено в нарушение на закона, при допуснати съществени процесуални нарушения и наложеното наказание е явно несправедливо. Сочи се, че деянието е обективно несъставомерно. Не са изследвани пълно и детайлно относимите към случая факти. Не са проверени твърденията на жалбоподателката П. Ч. и дали е санкционирана от органите на МВР. Административнонаказващият орган е следвало да върне АУАН на актосъставителя за изясняване на фактическата обстановка. Той не е сторил нито това, нито сам е

извършил разследване. Не е отчетен прекратителния ефект по договора за задължителна застраховка на П. Ч.. Следвало е да се приложи разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ответната страна и претендира присъждането на разноски – юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Л. оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, платен от касатора и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Приетата от районния съд фактическа обстановка е непротиворечива между страните и се подкрепя от събраните писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя В. Ш.. Установено е, че дружеството-касатор е сключило договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с П. Ч. за срок от 1 година – от 15.08.2019 г. до 15.08.2020 г. като премията била разсрочена на четири вноски. Договорът бил служебно прекратен от застрахователя на 16.09.2019 г. Ч. не е получила уведомление за това и случайно узнала за прекратения договор във връзка с настъпило на 17.10.2019 г. застрахователно събитие. При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването на касатора за нарушение на чл.42, ал.1, т.41 респ. чл.57 т. 5 ЗАНН – неизяснена и непълна фактическа обстановка. В хода на административнонаказателното и съдебното производства са събрани и приложени всички относими към деянието доказателства. Не се налага допълнително разследване дали Ч. е била наказана от органите на МВР, както се твърди в касационната жалба. Това обстоятелство е неотносимо към настоящия правен спор. Неоснователно е и оплакването за необсъждане в оспореното решение на прекратителното действие на сключения застрахователен договор. Сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на моторно превозно средство, което е с чуждестранен регистрационен номер, е уредено в чл.489, ал.5, изр.1 КЗ и чл.7, ал.2 от Наредба № 49/16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки "Гражданска отговорност" на автомобилистите и "Злополука" на пътниците в средствата за

обществен превоз. Съгласно чл.489, ал.1, изр. 1 КЗ при придобиване на моторно превозно средство, което е с чуждестранен регистрационен номер, за целите на първоначалната регистрация на моторното превозно средство по реда на действащото българско законодателство задължително се сключва застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за срок от 30 дни по номер на рама на моторното превозно средство, като такава застраховка не може да се издава повторно. Чл.7, ал.2 от Наредба № 49/2014 г. определя, че за целите на първоначална регистрация на употребявано моторно превозно средство с чуждестранен регистрационен номер или без регистрационен номер, включително с изтекъл такъв, чл. 489, ал. 5 от Кодекса за застраховането се прилага съответно. От горното следва, че застрахователите нямат право да сключват застрахователни договори за „Гражданска отговорност“ за срок повече от 30 дни. Касаторът е сключил такъв договор за срок от една година, с което е осъществил състава на нарушение на чл.489, ал.5, изр.1 КЗ и чл.7, ал.2 от Наредба № 49/2014 г. за което законосъобразно е санкциониран.

Неоснователен е и доводът за приложение на чл.28 от ЗАНН. Това искане е направено и пред районния съд, който в решението си излага подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя изцяло и не намира за необходима да преповтаря.

Наказателното постановление и АУАН са издадени в срок от надлежен орган, в предвидената от закона форма, подписани са съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя и съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. Наложено наказание е предвидения от закона минимум, поради което не се явява явно несправедливо.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

На основание чл. 63д, ал.1 ЗАНН съдът дължи произнасяне по претенцията на страните за присъждане на разноски.

Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл.63д,ал.1 ЗАНН неоснователна е горната претенция на касатора, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл.63д, ал.5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в ЗАНН Административен съд София-град,XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.01.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 10054/2021 от СРС,НО -6-ти състав.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество Д.: Живот и Здраве“ АД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица] да заплати на Комисията за финансов надзор“ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :